

A várakozó

csak évekkel később érti meg.

A Kútvölgyi kórházból hívják.
Beszélnek hozzá,
mintha egy másik bolygóról,
világos, éles hangon.

És annyi év után
elkezdí felfogni, amit sohasem értett.
Lassan, nehézkesen,
hogy várakozása nem ideiglenes állapot,
hanem életforma.

Nem tudja, milyen,
amikor nem várakozik
senkire és semmire.

Próbál visszaemlékezni,
mikor kezdődött.
Mikor tanulta meg,
hogy mindig más dönt, az Atya,
a rá osztott feladat pedig annyi,
mint az anyjáié: várakoznia kell,
kezét összekulcsolva, szemét az égre,
vagy a foszló templomfreskóra szegezve.

Most megérti.

A várakozó reménykedni tanul meg,
bizakodni és hinni,
akár a lehetetlenben is.
Ha várakozása sokáig
nem hoz változást,
eleinte kétségbeesik.
Vagdalkozik, szitkozódik, sír,
fogadkozik, hogy nem várakozik többé.
Aztán megnyugszik,
és újra várakozni kezd.
Mert ilyen a várakozás természete.

A várakozó
mindig azzal kezdi a mondatot,
hogy majd *akkor, ha*.
Ha például karácsony lesz, születésnap,
névnap, nyáriszünet.
Mert akkor,
el fogja hagyni a feleségét,
le fogja zárni a viszonyát,
vissza fog költözni a szeretőjétől,
vissza fog költözi külföldről,
el fog költözni tőle,
el fog válni
és nem bántja többé.
Veles lesz,
és akkor
jóvá fogja tenni.

Szeretni fogja őt
és a gyerekeit is.
Nyaralni viszi,
játszik vele, tanítgatja,
majd akkor,
ha megtanul járni, beszélni, biciklizni,
iskolába megy, versenyhelyezést ér el,
leérettségizik, felveszik egyetemre,
lediplomázik, ledoktorál, Nobel-díjat kap.
Majd *akkor, ha*.
És szokás szerint kétségbeesik,
aztán új határidőt talál ki annak,
akire várakoznia kell.

A várakozó állhatatosságában
kegyetlenebb, mint egy középkori ítélőszék.
Süketebb, mint egy körbefüggönyözött
koncertterem.

A várakozó valójában szeret szenvedni,
de ezt sosem ismerné el,
és szenvedéséért mindig másokat okol,
azokat pedig lenézi, akik a segítségére sietnek,
vagy tanácsot adnak neki.
Hiszen ők nem tudhatják, gondolja,
milyen *ennyire* várakozni.

A várakozó ugyanúgy nem vállalja
a felelősséget, mint az, akire vár.

A várakozó ostorcsapásként használja
a család, hűség, szeretet szavakat,
de egyik jelentését sem ismeri belülről.

A várakozó istenhez fordul,
miközben egyáltalán nem hisz
saját magában.
A várakozót be lehet csapni,
meg lehet alázni.
Semmi sem tántorítja el attól,
hogy tovább várakozzék.

A várakozó áldozatnak tartja magát,
és néha évtizedek alatt sem érti meg,
mása sem maradt, csak a várakozás.
Aztán, amikor a legkevésbé
számít rá, amikor közelebb van a beteljesülés
ideje, mint valaha: a kórházból hívják.

Beszélnék hozzá világos, éles hangon.

Áll az előszobában,
kezében a telefonnal,
egy csupasz faágra mered.
Csend van körülötte,
és nincs idő.
Lassan elindul,
taxiba ül, felkapaszkodik
az onkológia második emeletére,
végigvacog a túlfűtött folyosón,
és megáll a kórterem ajtajában.
Még percekig nem mer benézni.

Két haldokló között,
a középső ágyon
világít a frissen lecserélt lepedő
a koratavaszi napfényben.

Mire beért, elvitték
a várakozás testét.

Bánkövi Dorottya (Budapest, 1994), író, költő, az ELTE BTK Irodalomtudományi karán doktorandusz, az Angelica leánykar tagja. Első verseskötete *A női test biztonsága* címmel jelent meg 2020-ban. Második verseskötete megjelenés előtt áll. Jelenleg első prózakötetén és második operalibrettóján dolgozik, valamint az ELTE tanári mesterszakát végzi.